

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"כִּי נִחַשׁ יִנְחַשׁ" (מד' טו')

מעשה בבני זוג שהיחסים ביניהם התערערו בצורה קשה, וגם כשהחליטו שעליהם להתגרש לקח זמן רב מאוד עד שהגיעו לשלב הסופי של כתיבת הגט בבית הדין. המריבות שלא פסקו והוויכוחים התמידיים שהיו ביניהם התחדדו עד כדי כך, שגם הדרך אל בית הדין הייתה רצופה כל העת במאבקים ובהחלפת מהלומות מילוליות חריפות שהקשו על שניהם להגיע לשלב הסופי של כתיבת הגט. כך נמשך הדבר ארבע שנים רצופות, אבל סוף סוף גם זה הגיע, והנה שניהם מגיעים לבית הדין למעמד כתיבת הגט ונתינתו. כתיבתו של הגט לוקחת כידוע זמן רב, ועד שהסופר עושה את המוטל עליו - לשמו ולשמה כבכל פרטי ההלכות הקשורות בכך - חולפות כמה שעות. והנה, גם זה הגיע. הגט נכתב כדת וכדין וכל שנותר לעשות הוא: שהבעל ייקח את הגט וימסרנו לאישה.

אלא שברגע זה קרה משהו! כוס הקפה שהייתה על שולחנו של הסופר נשפכה על הגט, והכתב נמחק... במקרה זה הגט פסול, ויש לכתבו מחדש, תהליך שייקח כמה שעות נוספות. בשלב זה קמה האישה ממקומה והוציאה מפיה הכרזה שגרמה להפתעה גמורה באולם בית הדין. אני רואה אות משמיים לכך שכוס הקפה נשפכה דווקא ברגע הקריטי הזה לפני נתינת הגט, וייתכן שמהשמיים רוצים לרמוז לי לא להתגרש. לכן אינני רוצה להתגרש.

הבעל שמע את הדברים, ולהפתעת הכול הצטרף להכרזה של אשתו והודיע אף הוא שכוס הקפה שנשפכה מרמזת לו בבירור שמן השמים רוצים שהם לא יתגרשו. כל האנשים שעמדו מהצד כולל הדיינים ועורכי הדין עמדו משתאים לנוכח המראה. מעולם לא אירע להם כדבר הזה. ליתר ביטחון הם פונים שוב לבעל ולאישה ושואלים אותם האם הם איתנים בדעתם שאינם רוצים להתגרש? והשניים מכריזים שוב ושוב שלאחר סימן כה מובהק שניתן להם מהשמיים הם לא מתגרשים. עמדו חברי בית הדין וכתבו שתיק הגירושין נסגר, והם מברכים את החתן והכלה במזל טוב בברכה ומאחלים להם שיזכו לחיות יחדיו עוד שנים רבות בטוב ובניעמים...

פינת החלכה

מהלכות חנוכה

שמחות בחנוכה:

- א: כשיום זיכרון של קרובים חל בתוך ימי החנוכה, הספרדים מקדימים את הביקור בבית העלמין לפני חנוכה. והאשכנזים עולים לבית העלמין אף בימי החנוכה. (גשר החיים).
- ב: מותר להשתטח על קברי צדיקים בחנוכה.
- ג: לא מספידים מת בחנוכה, ומותר להספיד תלמיד חכם בלוויה.
- ד: לא אומרים בחנוכה צידוק הדין. ומנהג ק"ק תימן לומר צידוק הדין בזמן הלוויה.
- ה: חנוכה לא דוחה אבלות, ונוהגים בו כל הלכות האבלות הנוהגים בשאר ימות השנה.
- ו: בחנוכה אומרים הלל שלם גם בבית האבל. לספרדים גם האבלים אומרים הלל, (כה"ח) לאשכנזים האבלים לא אומרים הלל, ויוצאים כשהציבור אומרים אותו. (מ"ב תרפ"ג)

הדלקת חנוכיה במוצאי שבת חנוכה:

- א: מי ששכח לומר 'אתה חוננתנו' בתפלת ערבית של מוצאי שבת, וצריך להדליק את החנוכיה בבית הכנסת יאמר לפני ההדלקה 'ברוך המבדיל בין קודש לחול'.
- ב: בבית הכנסת מדליקים נרות חנוכה לפני ההבדלה, ובבית אחרי ההבדלה. ומנהג מקצת ק"ק אשכנז ותימן להדליק גם בבית לפני ההבדלה. (שת"ז תרפ"א ב' ושע"ה)
- ג: אין לברך את ברכת 'מאורי האש' שבהבדלה על נרות חנוכה.

"וירא יוסף את אחיו ויכירם ויתנכר אליהם..."

הכתוב מספר בשבחו של יוסף שלא רצה לצער את אחיו ברגע שהשתחו לו והתקיימו חלומותיו. כי מדרך האדם המנוצח על ידי חברו שהוא רגיש ושרוי על זה בצער לפיכך התנכר יוסף לאחיו ברגע זה כדי שלא ירגישו במפלתם ולא יראו את עצמם כמנוצחים. לכן כתוב: וישתחו לו... וירא יוסף (לשון הבנה) הבין שאם ידעו למי הם משתחוים יצר להם, לפיכך: 'ויתנכר אליהם'

(קדושת לוי ישראל)

מדריך להורה האובד / חלק ה'

ישנם מקרים בהם אפשר לעזור באמצעות טיפולים נוספים: מוסיקה, שחיה, אומנות, רכיבה על סוסים טיפול בחיות... טיפולים אלו עוזרים לילד להיפתח בצורה חווייתית. הטיפולים מומלצים מאוד למי שזקוק להם. כדאי להכיר אותם ולדעת איזה טיפול מתאים למי. לעיתים ההתנסות, המגע, העשייה הם התרפיה שהנפש כל כך צריכה. בחרתי הפעם להתמקד ברכיבה על סוסים, רכיבה טיפולית.

הרכיבה הטיפולית מטפלת בארבעה מישורים שונים: הקוגניטיבי, הרגשי, ההתנהגותי והפיזי. היא מועילה לילדי החינוך המיוחד, לילדים עם הפרעות קשב וריכוז, (ילד לא יכול להרשות לעצמו לאבד את הריכוז כשהוא רוכב על סוס) לילדים היפראקטיביים, ולילדים המוגבלים פיזית.

CP, חולשת שרירים, חולשה של חגורת הכתפיים, פגיעות גב ופגיעות מוטוריות מגוונות, עבורם היא פיזיותרפיה מאומצת בדרך חווייתית. חשוב מאוד להתייעץ עם הגורם המטפל לפני התחלת הטיפול לוודא שהטיפול מתאים למקרה, ותוך כמה זמן אפשר לראות תוצאות. הטיפול אינו תחליף לתרופות ולטיפולים אחרים, אותם מוסמך לתת רק המטפל המקצועי. בהצלחה ושבת שלום שושנה

סיפור לשבת

הצדיק המסתתר

האדמו"ר, רבי דובער מליובאוויטש, היה נוהג לנסע לייעדים שונים. פעמים שמטרת נסיעתו הייתה גלויה, ואז היה מופיע בצורתו ובדמותו המפורות לכל. פעמים שנסע למטרות שהשתיקה יפה להן, או-אז היה לובש הופעה של סוחר. פעם אחת באשר יצא בלנית שמשו לאחת מנסיעותיו העלומות, פנו לאכסניה המקומית. בעל האכסניה חש כי הרבי- שאותו לא הכיר ומעולם לא פגש - אינו ככל הסוחרים. תו פניו והליכותו, עוררו את תשומת-לבו שגחן בטביעת-עין טובה.

מזיוות עיניו עקב אחר הרבי. הביט בו בשעה שהתפלל, התבונן בדרך שנטל את ידיו לסעודה ובכך על הפת. מרגע לרגע התחזקה השערתו כי מאחורי תלבשת הסוחר מסתתר איש צדיק. בלילה שתף את אשתו במחשבותיו. לפתע נקוו דמעות בעיניה. "מה לך כי תבכי, הלוא זכות גדולה היא לנו לארח במשפננו איש קדוש?!", תמה הבעל. "כלום לא תבין? חמש-עשרה שנים אנו נשואים ועדין לא זכינו בילדים. והנה בביתנו נמצא צדיק, ואיך לא אבכה?! הבה נבקש ממנו כי יתפלל שנפקד בזרע". קבל האיש את עצת רעייתו. נמנו ונמרו כי למחרת, בטרם יעזב הצדיק, יפנו אליו בבקשה כי יאציל להם ברכה. בבקר עמד הרבי להתפלל. כשחלץ הרבי את תפלו נגשו אליו השנים ושטחו לפניו את מצוקתם. רבי דובער נתן בהם מבט שפלו תמיהה כאומר - מה לסוחר מן השורה ולברכות לילדים. "עליכם להתפלל אל ה' יתברך שהוא מקור הברכות. ואם בכל-זאת מבקשים אתם מליץ-ישר, פנו לצדיק אמתו ולא לסוחר פשוט כמוני", ענה להם. תשובת הרבי לא הניחה את דעת השנים ואלה לא הרפו. אך על-אף כל ההפצרות, נמנע הרבי מלברכם.

בינתיים פרשו הרבי ושמשו לסעודת שחרית. "ההחמצה תהיה נוראה אם יחמק הצדיק מביתנו ולא יברכנו", אמרה האשה לבעלה בשברון-לב. "משום-מה, דוקא סרובו לברכנו מחזק בלבי את התחושה כי איש צדיק הוא", הוסיף הבעל. בדקות הבאות שקל בעל האכסניה את צעדיו. "ראה תראי כי יברכנו האיש", לחש לאשתו ולא פרש. הרבי ושמשו אספו את מטלטליהם ובקשו לצאת מהמקום. מה רבה היתה הפתעתם כשגלו כי האכסניה נעולה במנעול וברוח. מהר השמש להזעיק את בעל האכסניה, בסברו כי אך בטעות ננעלה הדלת. תדהמתו גברה כשהבהר לו כי אין כאן טעות. "לא אניח לכם לצאת עד אשר נזכה לברכה לפרי-בטן!", אמר בעל האכסניה.

הביט השמש ברבי ושתק. הרבי לא נראה נרגש. פניו הקרינו שלווה ורגע. כשבת-שחוק על שפתיו פנה אל בעל האכסניה ורעייתו ואמר להם: "רואה אני כי מחמת הטרח והעמל עדין לא סעדתם פת שחרית. טלו אפוא את ידכם ושבו לסעודה. הגמרא אומרת כי פת שחרית מבטלת חליים. עשו כן ובעזרת ה' יסתלקו מעליכם כל מחלה וכל מוגע ותזכו לבן זכר". עיניהם של בעל האכסניה ואשתו נצצו. הם קבלו את הדברים בפשטות, ולרגע לא פקפקו בדברי האורח. במלים נרגשות הודה האיש לרבי ומהר לפתח את דלת האכסניה. פחות משנה חלפה. בינתיים נודעה לבעלי האכסניה זהותו של האורח. יום אחד הגיעה הבשורה אל רבי דובער, כי ברכתו התקימה בכפלים וכי לבעלי האכסניה נולדו שני בנים תאומים. גם הפעם לא נפרו עליו כל סימני התפעלות. באותה בת-שחוק שברך את השנים בבן זכר הגיב ואמר: "נראה כי אכלו מנה יתרה של פת שחרית"... כעבר רגע הוסיף: "ברכתי אותם בבן, ואמנם בנם האחד יגדל מאחיו ויהיה תלמיד-חכם וחסיד". חלפו שנים. רבי דובער הסתלק לעולמו ועל פסאו עלה חתנו האדמו"ר רבי מנחם-מענדל (ה'צמח צדק). בכור התאומים של בעל האכסניה, אברך צעיר ותלמיד-חכם, הסתפח לחצרו והיה לאחד מחסידיו הנאמנים. (י'תורתך שעשועי')